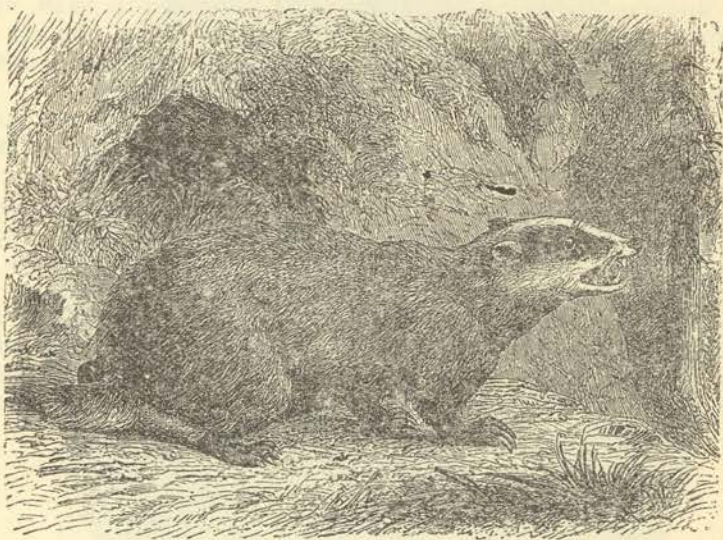

високата трева... и виждате: надалече нѣщо се мѣрка, ту тича съ малки крачки, ту се спира и надига главата си нагоре.

„Куче е“, мислите си вие.

Но какво прави то ноще въ гората? Какво търси, защото, като нарушава спокойствието и величието на тази вълшебна, царствена нощ?

Вие се вглеждате въ този звѣръ, който бѣга и се лута предъ васъ, и схващате, че това не е куче.

Язовецъ.

„Какво ще прави“, мислите си вие, „куче ноще въ гората?“ И вие още по-тихо, още по-предпазливо доближавате къмъ този движещъ се предметъ...

„Свиня е“, мислите си вие.

И свиня не е... Това животно не прилича на свиня. То е по-дълго отъ свиня и при това муцуната... муцуната му никакъ не е свинска. По продължение на дветѣ страни на главата му се виждатъ две черни широки ивици.

И тази муцуна съ черни ивици изгрухтява като сжщинска свиня и изчезва, въ земята потѣва.

„А!“ мислите си вие, „сега зная, какво е. Това е нощниятъ самотникъ — язовецътъ. Той се скри въ дупката си.... Това е язовецъ“.

Вие изваждате тайно електрическото си фенерче и съ помощта на свѣтлината му разглеждате мѣстността.

Дупката (леговището) на язовеца е изрита до единъ камъкъ, който загражда и отчасти прикрива широкия входъ въ нея... Въ тази дупка се скрива нощниятъ скиталецъ, ако нѣщо непознато го подплашва. И сега, изплашенъ отъ силната електрическа свѣт-